

Early Journal Content on JSTOR, Free to Anyone in the World

This article is one of nearly 500,000 scholarly works digitized and made freely available to everyone in the world by JSTOR.

Known as the Early Journal Content, this set of works include research articles, news, letters, and other writings published in more than 200 of the oldest leading academic journals. The works date from the mid-seventeenth to the early twentieth centuries.

We encourage people to read and share the Early Journal Content openly and to tell others that this resource exists. People may post this content online or redistribute in any way for non-commercial purposes.

Read more about Early Journal Content at <http://about.jstor.org/participate-jstor/individuals/early-journal-content>.

JSTOR is a digital library of academic journals, books, and primary source objects. JSTOR helps people discover, use, and build upon a wide range of content through a powerful research and teaching platform, and preserves this content for future generations. JSTOR is part of ITHAKA, a not-for-profit organization that also includes Ithaka S+R and Portico. For more information about JSTOR, please contact support@jstor.org.

PAUL OF BURGOS IN LONDON.

A FEW weeks before his lamented death, Professor David Kaufmann communicated to me an annotated copy of the famous Purim letter written by Solomon Levi, afterwards known as Paul, Bishop of Burgos. As Prof. Kaufmann wrote to me, the text of this letter has hitherto been printed from incorrect MSS., and this one, though not perfect, is fully worthy of reproduction.

In a short paper which I published in the second volume of the *Transactions of the Jewish Historical Society*, I took the view that the letter was written in London before Solomon Levi's conversion to Christianity. Of this there can now be no doubt, for the superscription of this text finally settles the point.

Prof. Kaufmann suggested to me that Solomon Levi, who filled a post at the court of Juan I of Castile, may have come to London with the embassy charged with receiving at the English court, and then escorting, the wife of Henry III—the youthful heir of the throne of Castile after the death of Juan I in 1390. Henry III's bride was Catherine of Lancaster, daughter of John of Gaunt, and of Constance, daughter of Pedro the Cruel of Castile. The tone of Solomon's letter quite fits in with the assumption that he was in London on state affairs, and, on the other hand, there is no circumstance that seems to make the theory difficult to uphold.

The writer distinctly states that he had been or was still a prisoner. This may have occurred in 1385, after the battle of Aljubarrota in that year, when Juan I was defeated. Solomon Levi may have been then captured, and afterwards released. His reference to his captivity

may not mean that he was a prisoner in England. One may, however, hazard the suggestion that Solomon may have become acquainted with Englishmen, that his family originally lived in England before the expulsion in 1290, and that he was drawn to visit the country. He was then thrown into prison, and found an escape (*after* writing his Purim Letter) by accepting baptism in 1390 (J. Ch. Wolf, *Bibl. Hebr.*, III, 899).

At all events, we may now regard it as certain that this famous man was a visitor to England in the last decades of the fourteenth century. He was certainly still a Jew when he penned the epistle in London. The letter is moreover of distinct literary merit, and is a worthy addition to the scanty list of compositions written in Hebrew in this country before the seventeenth century.

I publish it now, not only for its intrinsic value, but as a memorial of the interest always shown by Prof. Kaufmann in Anglo-Jewish history. I have also made use of some of his notes. The copy used below was written in Spain. In the fragmentary MS. from which it is taken, the opening piece is the epistle of Jedaiah of Beziers to R. Solomon ben Addereth.

The following is an analysis of the contents of this curious epistle. Little could the writer have anticipated that he would one day, and that not distant, become a bitter foe of the people from which he sprang, and that the honoured friend whom he was greeting would perish at the stake through the machinations of his correspondent!

Letter sent from England by the Bishop of Burgos—named formerly in Israel Don Salmon the Levite—to R. Meir Alguadez, at the time when Don Salmon the Levite was staying in England.

(The printed texts of the Letter, for which see *Israelitische Letterbode*, X, pp. 81 sq., and Dr. Harkavy's publication in *היקב* for 1894, have *מעיר לונדריש*. The version now published leaves no doubt that London is meant, though Prof. Grätz, *Geschichte*, ed. 3, vol. VIII, p. 83, note 1, queried this.)

When God made me wander from my father's house, and I was cast into prison, many terrible experiences were mine. (Prof. Grätz saw

in the first phrase a reference to the writer's conversion to Christianity. But the expression **העַזְוֹ אֹהֶן**, taken from Genesis xx. 13, simply alludes to a departure from home. It is used in this sense e.g. by Leo di Modena in his letter to Menachem Raba, see *בית מועד*. Compare also *Ben Chananya*, IX, 214 and *Israelitische Letterbode*, III, 103, no. 222.) Separated from the company of Israelites, I could not fulfil the duties incumbent even upon the individual, such as those that require the use of wine for Kiddush and Habdala, at the entry and departure of the Sabbath. To-day I am unable to drink deep, as one ought to do on Purim. As on yesterday, the fast-day, so to-day, I can say Yes and No at the right places; I can bless Mordecai and curse Haman. My senses retain their nicety, I can discern between white and blue even at a bowshot's distance; my sense of touch too is normal. Alas for such a Purim!

(Then follows a metrical song in praise of wine and in lament for his own enforced abstinence.)

On the days set apart for gifts, when the witchery of wine should hold sway, friends are afar, and no poor are nigh to receive my offerings—now turn I to the oldest friend, wine, for which since the world began no substitute could be found. Only because wine failed did the generation of the flood sink in water. But that Noah, the re-founder of the world, had planted a vine, still would mankind be sunken in water. But this friend has left me, and my soul has gone out with him. Joy has fled from my table, the sun of my meal is under a cloud. Only its memory remains.

The thought comes to me of those merry throngs who are to-day joyously celebrating the feast in Burgos, whither men come from far and near. (There was a famous Scroll of the Law at Burgos which was the object of pilgrimage. See R. Menachem Meiri's notice in *קרית ספר*, S. Sachs, *Cat.*, Ginsburg, p. 44.) There, poor and rich linger long over their wine, which flows from bowl and cask; all tongues are loosed, incoherence prevails, and a wild scene of mingled love and rage ensues. But me, alas, wine has left solitary, and I have declared: Never more will I name the traitor on my lips! But the memory of the day is too strong for my resolve. Another wine enflames my soul, and unlocks my lips. The sleep of separation which has been called more than a sixtieth part of death passes off, and, taking courage from that other wine, the Law, I will sing of the wine which I cannot enjoy.

(Then in twenty-four apt stanzas, which display considerable poetical power, the writer sings the praise of wine, as revealed in the history of Israel. Each stanza has three rhymed lines followed by a cleverly chosen text from scripture in which allusion is made to wine. The

first eleven stanzas contain the acrostic **אני שלמה הלוּי**. Although the copyist has marked the initials of the remaining verses, they do not appear to form any further acrostic.)

The greatest events in human and in Jewish history, says the poet, are consecrated by institutions in which wine is employed. The Sabbath, reminiscent of Creation, is honoured by wine in the Jewish ritual. The salvation from the flood was marked by Noah's plantation of a vine. When Abraham bore Isaac to the altar, full sure that the libation of wine was duly made. At the service in commemoration of the Exodus, four cups of wine occupy a chief place. On Purim, wine plays its highest rôle. The verses terminate with a prayer for the restoration of Israel, when the wine of Judah will once more be enjoyed, and the redeemed people will praise God's love even above the praises of wine.

A singer of the songs of the Lord in a strange land, he writes this epistle to his flesh and blood, his friend and brother (Meir Alguadez), that it may be seen that not by wine alone is the drunkard made drunk.

Grätz regarded this composition as a satire. But it is a genuine expression of medieval Judaism. Its exaggeration of the virtue of wine-drinking on Purim—a characteristic foil to the general sobriety of the Jew—its warm love of the ceremonies, its quaint association of piety with the joys of the table, its mystic delight in the beneficence of God as shown in his gift of wine, its total lack of overstrained asceticism, its playful seriousness, its sane humour—all these qualities stamp the letter as the work of a man still imbued with the sentiments of the medieval Rabbis.

I. ABRAHAMS.

טופס כתוב שליח איל אופשפו די בורנש שמו לפנים בישראל دون
שלמון הלוּי שלחה מאינגליה טירה להחכם הרב הנדרי מואר הנלה دون
מאר אלודיש ז"ל זה היה בזמנ שדרון שלמון הלוּי היה עומד באינגליה טירה
עם הראייני (?) ומשם שליח לו הכתב

אשא עני אל ההרים מאין יבא דודי לננו ויאכל פרי מנדיו למראית
העין ואחר ישתה הנזיר יין • החכם הרב ר' מאיר אלודיש ירום הדרו וככדו •

כאשר התעה אותו אליהם מבית אביו ועוני גרשוני מהסתפקה על נחלה אבותית ומקום אשר אסיריו המלך אסוריםשמו אותו בברכו . לבני ראה הרבה קורות נוראות גם בעני יפלא הכהלים . בכלל מהם בטפה שוחק בהקפו ורחבו וכל רוח אין בקרבו . וכל זה אינו שווה לי בכל עת אשר אני רואה . מה שתשיג לנפשי העוגנה מהחצרון וההפסד בשלמות המצוות הראיות לחת לה . מבית המלך י' צבאות שמו בסוד ישרים וערלה לשבותי בדר מחוין למחנה שכינה ליהו וישראל ואף במצוות יהוד שארם דש בעקביו כברכות המעוינות כום קדשא דברי שימושי ואבדלתא לא זכיתו לב יודע כמה זמניין חביבא ל' חمرا ואקרש ארייפהא . והן עוד היום נדול יום משתה ושמחה . ליהודים הפריזים אין לאל ירי לצאת ירי חותמי אבסומי בפורייא . וכל היום הקשר הזה בדעתו אתיישב להשיב על הון הון ועל לאו לאו וכאתמול ביום צום אברך מרדכי והמן אරור . ואקררא נא נם לחוש ותנמ עמי באחמול נם שלושם ועוני הראות בין תכלת לבן החך כמטחוי קשת . מי ומי יעדמוד אכיר מראחו דממה וקול אשםע . בחכי עמוד טעמו ורוח פי לא נמר . ירי תכוון וכל אשר תנע בצדך תשופות החוק הוא הרפה . המעת הוא אם רב . א'כ איפה אמרתאי אל לבני מה געשה יקר ונдолה למרדכי ובמה יודע איפה היהו הימים האלה נזכרים ונעשה אם לא בשנותי את טעמי וכוסם עגוזר בן אצפצע ארכבה וירוח לי ומרני אני . רוחא לבסומי שכיה . הנה אני מדבר אל לבני ותבא בי רוח . כמראה נפש יתרה הרימותי קולי ואקררא

---ס---|---ס---|---ס---
 לחזות בחן נתן בכם העין
 אבינו למתנות ואדם אין
 בו אמצעאה נוחם כהרף עין
 מיום ברוא תבל ויש מאין
 דורות אنسות קין ותובל קין
 מבול יצורים חרבו עדין
 עמו בבא הים אל' העין
 שמש סעודתי סתום העין
 תרתי בלבוי למשוך בין
 ימים למתנות ומנות נועדו
 רחקו מודיעי ומנותם אין
 אלו מקום כלם יידי אפנשה
 הוא דוד . תמורה וערבו נעדרו
 קדם להדרו בימים שוטפו
 לולי יסוד עולם נטעו מפני
 נם הוא יצאני ונפשי יצאה
 שמחה וניל מן המסבה נאסף
 אף כי בזמרנו לבך אנחמה

אללה אוכרה ואשפכה עלי נפשי כי עברו בסך . הבאים לחקור ממתק .
 אחינו כל בית ישראל המאחרים הים על היין . זה בודק שתי שורות על פני

כל המרתף . עד מקום אשר ידו מנעה . וזה שואל מhabiro כריין . ולא יאמר לו הלייני . פתח בכר ומוסים בחביה ומן הרاوي לנסק על נבי המובה גרונם יחליקון . זוכחי אדם עגלים ישקון . וופצרו בו עד בוש . אשר לא ישמעו איש שפת רעהו . ונבללה שם שפתם נם אהבתם נם שנאתם נם קנאתם . וככהთועת שכור עניינו יחו את האלהים יסובבו עיר יהוננו וינעו למסעהם ויתגונדו כמשפטם בחירותם וברוחם עד שך רם עלייהם ואך כי היין בונד מנעורי נדליך ונם פה לא עשייתו מאומה . חלל ברייתו בקשתיהם ולא מצאתיו ואמרתי לא אוכרנו . ולא אדבר עוד בשמו . זכרו כיין הטוב מתו שמחת פורים בא לפני הביא בכליות בני אשפתו ווילר בדמותו בצלמו בלביו באש בוערת דובב שפת היישנים . שנית הנדרד הנורתה על אחת משישים במיתה בערך בלתי מדבר חרש לאמר כי אין מספר יהליפנו וימיר אותו עליו יאמרו המושלים באו חשבון ואבitem ואין עוזר ואשותם על המראה . ואין סומך באישיות ואפנּן בה וכיה וארא כי אין איש יהודי ואם רביים עתה עם הארץ כרובם בן חטאנו ומעמי אין איש אתי ותושע לי זורע . שייתי יְלנדי . ופורה דרכתי לברדי . ומײַן מלכות רב יינה של תורה נסhti מליי .
הנה נא פתחתי פִי . דברה לשוני בחכמי כי בזוק

אָוּר עוֹתָה לְהַמִּצְיאָ נְנוּתִים
נְבוּהָ מְעַל גְּבוּהָ וְגְבוּהָ
כְּלָם יְרֹצֹּוּ לְחַשְׁקָה כְּמָהִים
כִּי טּוֹבִים דּוֹדִיךְ מִיִּן

נֹתָה קָו אֲרָצֹות בְּעִצְמָה
בְּתוֹכֵם מִמְצִיאָ הָיוֹת בְּחִכְמָה
מְטַל הַשְׁמִים וּמְשִׁמְנוּ הַאֲדָרָתָה
הַוֹּצִיאָ לְחַם וַיִּן

אַצְרָ בְּצַלְמוֹ שְׁרַשִּׁי וְגַעֲוִי
בּוֹ חַתְם פָּעַלְיוֹ אֶל רֹועִי
וַיְנַחֵּ בַּיּוֹם הַשְׁבִּיעִי

כְּטֹבָ לְבָבְ המֶלֶךְ בֵּין

שְׁבַת הִיא לְשִׁמְרוֹ בְּדַת נְסֻכָּה
צָוָה לְכַרְוּ בְּשָׁולְחָן עֲרֹבָה
לְהַבְדִּיל בְּצַאתָה כְּחִלְכָה
נִמְ בַּיּוֹם הַשְׁבִּיעִי בְּמִשְׁתָּה הַיִּן

לְעָבוֹד וְלִשְׁמֹר אָדָם הַשְׁמָם בְּמִנְרָשׁ

עָדָנו וְהַחֲרֵר בְּמִצּוֹת מִפְרוֹשׁ

הַוְסָת וְעַבְרֵר מִצּוֹה וְגַרְשָׁ

כָּנְבָר עַבְרוֹ יֵין

מַרְדֵּק הַיְקָום וְשׁוֹטֵף בְּזָרָם

וְתָהִי כָּל הָאָרֶץ חָרָם

נַמְלָט צָדִיק וְטָעַם כָּרָם

וַיִּשְׁתַּחַת מִן הַיּוֹן

הָעִיר מִמְוֹרָה אֶב הַמּוֹן גְּנוּם

קוֹרָא בְּצָדֵק אֶלְיָם חַיִּים

פּוֹרֶשׁ לְחָמָנוּ לְרָעָבִים נִמְצָאים

בְּלֹא כְּסָפָר וּבְלֹא מַחְיָר יֵין

הַקָּרֵיב יְחִיד בְּחַבָּה כְּלָלָה

וְנַחֲשֵׁב רִצְוֹנו בְּחַכְלִי פְּעָולָה

וַיִּקְחֵה אֶת הַאִיל וַיַּעֲלֵה לְעַולָּה

וַנְּסַכְוּ יֵין

לְנָנוֹפָר יַרְדֵּנָה נִינָה וּבֵיתָתוֹ

וַיַּפְרֹזֵן לְרֹוב עַד נְלָאו שָׁאָתוֹ

וַיַּתְנַכְּלֵל אֹתוֹ לְהַמִּיתָתוֹ

הַשְׁוֹתִים בְּמַוְרָקִי יֵין

וַיִּמְרֹרוּ אֶת חַיְתָם בְּחַרְוֹן וּבְעַרְבָּה

מְלָאֵci רְעִים זָעַם וְצָרָה

וַיִּתְהַנֵּל הַיְלֵד הַיְאוֹרָה

וַיַּלְדֵה מְכֹרָה בֵּין

וְצִרְמָה בְּשֻׁעָם שָׁחָרָה אַמְנוּי

וַיַּאֲנַחֵה מִן הַעֲבֹדָה כְּהַנִּי וּמְנִי

וַיַּקְרֵץ כִּישֵּׁן יֵין

כָּנְבָר מַתְרָנוֹן (ב) [מ] יֵין

פָּקָר פְּשָׁעָם בְּשַׁבְּט עַבְרָתוֹ

יִשְׁלַח בָּם חַרְוֹן אֲפֹו וּנְקַמְתוֹ

וַיִּשְׁקַם אֶת כּוֹם חַמְתוֹ

כִּי כּוֹם בֵּיד יֵין וַיִּזְהַב

הקרם בימים אדרים אסון
ויציא עמו בשושן
ומיין מצולחה נוהג נצאן
היבאני אל בית היין

בpsiיני ציומ העם הכתיר
ויצו על מצות ומרורים פסחים להפטיר
ובארבע כוסות עלילותיו להוכהי
לכו לחמו בלחמי ושתו בין

בגלוות עדרה מדבר וויכל
אננו לה שמיד אותה נכל
והיא מרת נש ותבכה ולא תאכל
ושכורת ולא מין

הרבות את ריבנו וריננו רן
המן הויל וואתא לירן
ועשרת בניו להרג ואבדן
הייו גבריהם לשחות יין

שישן צחה ולםידינות הנחה
ונסנו ינון ואננה
לייהודים היהת אורה ושמה
ותוף וחליל ווין

אכرون בספר חקקו אציליהם
קיימו וקבלו היהודים עליהם
לקיים את ימי הפורים האלה בזמניהם
ונם אלה בין

מנות איש לרעהו להפיק
ומתנות לאבינוים להעניק
ומתוך סעודה לנפץ ולהריק
כל נבל יملא יין

שםוח בחור כבן חציר כערבים
על יבל תירוש يول כטל וכרביבים
הלוך אל בית הרכבים
ואמרת אליהם שתו יין

היום הזה חכמי ישראל בפסכותם
ייחנו יינטו כצפור וכל חכמתם
וראה ועשה בתבניותם
בכל אישר תואה נפשך בין
השקייה ממעון קדרש מן השמים
וקבץ נドדים ממקום פעמים
ויהיו בעיר יהודה ובחוותה ירושלים
בניך ובנותיך אוכלים ושותים יי'
וברצון עמק זכרה דליהם
גורשו היום מבית מנוריהם
ובין נוי הארץ חנים חנים
בשיר לא ישטו יין

או ייאמרו בנים הנדייל הי' לעשוות עם אלה
להוציאו ממגניר אסור מבית שלא
נדיה שמרק כי עשית פלא
נוכיר[ה] דודיך מיין

נאם אשר מעין המאורע ומומרת הארץ לאלהה עשוינו נתן זמירות בלילה
ברן ייחד ככבי בקר השיר את שיר יי' על אדמת נכר עזובה תהיה ועקרון
העקר שלום רבו אך עצמו וברשו הוא בן נילו ואחיו הנדייל אשר בו יתפאר
דורש וחוקר משחר פניו במליל דבידוחותא לבי חלשי רבנן מנירסיהו
במסכת נייר ואחר נדרים לבקר להשביח שאון המית נלי המתובח' לאמור
הו מנינו עדריפ סיני או עוקר כותב ביום פורים האסור באכילה ושתיה
המפסקת או המפסקת לבעליה ועל עין המים כל הנמצא ידרך ווהשתיה
בדת להש��ת את הנירים יין העני האנשים ההם תנקר יפיח כובים בו
ישובח ולא ירחיק עדיו הרוצה לשקר בעצם היום הזה מאשר חטא על
הנפש כי תעבור בימים ונראה כמיין ולמען הוריעך כי לא על היין לבחון
ישתכר המשתכר מנהל בדרך ישתה וישכח רישו נם במעלייו יתכרב הצעיר
שלמה הליי תם שליח